

ת"פ 2615/11/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט לנוער בבית משפט השלום ברחובות

19 ינואר 2023

ת"פ 2615-11-21 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט בן ציון קבלר
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
פלוני

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד הדס שלמה

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד בנימין בן נתן

קצינת המבחן הגב' שירה רומנר

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

בפתח הדברים אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם באישום הראשון זיכוי מלא, וכן באישום השני מחמת הספק.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות של איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), וכן עבירה של תקיפה סתם - לפי סעיף 379 לחוק.

על פי החלק הכללי של כתב האישום כשנה עובר למועד כתב האישום היה הנאשם בזוגיות עם XXX. א. וב. הינם האחים של XXX (להלן: "המתלונן" ו"אחיו של המתלונן" בהתאמה). על פי עובדות האישום הראשון, ביום 4.1.21 סמוך לשעה 19:00, בסמוך לתחנת אוטובוסים ברחוב ---- המתינו המתלונן ואביו (להלן: "האב"), לאוטובוס שסיע אותם חזרה לביתם (להלן: "המקום").

באותן הנסיבות, הגיע הנאשם למקום כשהוא רכוב על אופניים חשמליים, ניגש למתלונן, ירק עליו ופגע לו בעורף, סטר לו על לחי ימין ואמר לו שימסור לאחותו שאם יראה אותה "זאת תהיה הפעם האחרונה שהיא תחיה" וכן אמר לאב כי יביא אנשים לביתו "שיטפלו" בו ובמשפחתו ונסע מהמקום.

עמוד 1

על פי עובדות האישום השני, עובר ליום 4.1.21, ביום ובשעה שאינם ידועים, בקניין -----, שהה הנאשם במקום יחד עם חברתו באותן נסיבות הבחינה החברה באחיו של המתלונן במתלונן וקראה לאחיו של המתלונן שיבוא כי היא רוצה לדבר איתו. מיד ובסמוך אמרה החברה לאחיו של המתלונן שאם אחותו תדבר עליה עוד פעם זה לא יגמר בטוב ושירגיע אותה. או אז אמר הנאשם לאחיו של המתלונן שאם אחותו תפתח את פיה או מישהו ממשפחתו, הוא יגיע עם אנשים אליהם הביתה וזה לא יגמר בטוב.

2. ביום 3.2.22 כפר הנאשם בכתב האישום. לגרסתו הוא היה בזוגיות עם XXX. עם זאת באשר לאירוע המתואר באישום הראשון טען כי כלל לא היה במקום ולא פגש במעורבים והאירוע כולו לא התרחש. באשר לאישום השני טען כי אכן היה מפגש בקניון והיו דין ודברים בין המעורבים, ועם זאת כפר בכך שאיים על מי מהמתלוננים.

פרשת התביעה

3. עדות האב - העד העיד כי מכיר את הנאשם, משום שהיה בן זוגה של בתו קרוב לשנתיים. העד תיאר כי היה עם בנו המתלונן בתחנת אוטובוס, וכאשר הלך לקנות לו שתייה, בזמן שהמתלונן חיכה לו בתחנה, הנאשם "עבר עם אופניים ירק על הפרצוף שלו ונתן לו סטירה, ואז המתלונן הסתובב ואמר הנאשם הרביץ לי" ואז הנאשם ברח עם האופניים (עמ' 7 ש' 8). בהמשך חידד כי המתלונן היה זה שאמר לו מה הנאשם עשה, במילותיו "XXX אמר לי אחרי שהסתובבתי" (עמ' 7 ש' 23-24). המתלונן היה במרחק של 5 מטרים ממנו ואמר לו את הדברים "שתי שניות" לאחר מכן, הוא הראה לו אדום בפנים. טוען כי סיפר את הדברים במשטרה.

אחרי האירוע הנאשם ברח והם הלכו לכיוון ביתם וראו אותו שם עם האופניים. לא דיברו איתו.

4. בשלב זה ביקש התובע לרענן את זיכרונו של העד והפנה אותו לדברים שמסר בעדותו בש' 8 עמ' 1 שם מסר כי "הוא הסתובב אלינו ואיים עלינו כי יביא לנו אנשים הביתה". ואולם העד חזר על כך שהנאשם לא אמר לו דבר. לטענתו האיום הזה נאמר על ידי הנאשם לבתו, והיא זו שסיפרה לו על כך. העד לא הכחיש כי עדותו במשטרה הוקראה לו וכי הוא חתם עליה.

בהמשך לכך ביקש התובע להכריז עליו כעד עוין.

5. בהמשך חקירה ראשית התעקש העד כי הנאשם אומנם איים על משפחתו, אך **הדברים נאמרו לבתו והיא סיפרה לו**, וכי זה מה שהוא סיפר גם במשטרה.

6. במסגרת **חקירה נגדית** אישר העד כי בתו גדולה מהנאשם ב- 4 שנים. אינו יודע מדוע הם נפרדו. לא ידע ששבוע לאחר הפרידה הוא החל בזוגיות עם חברתה הטובה. אינו זוכר מתי בדיוק אירע האירוע אותו תיאר. לאחר האירוע הלכו הביתה, נסעו באוטובוס. ראו את הנאשם **לפני שנסעו באוטובוס**. לא דיברו איתו. **לא עשו כלום כשהגיעו הביתה**. לאחר שעומת עם העובדה כי עוד באותו יום הלכו ילדיו למשטרה להגיש תלונה, מסר כי כאשר הגיע הביתה מהעבודה שאל את אישתו היכן הילדים והיא מסרה שהלכו למשטרה. לדבריו בנו הלך **יום למחרת להתלונן**. כאשר עומת עם העובדה כי בנו מסר במשטרה כי האירוע ארע ביום שבו מסר תלונה, מסר העד כי "אני הייתי בבית בשעה 19:00 הזמינו אותי בצהריים ללכת למשטרה. הם הלכו לא הלכתי" (עמ' 11 ש' 13). כאשר עומת עם כך שהאירוע

עצמו אירע בשעה 19:00 והוטח בו כי הבן שלו סיפר לו על כל האירוע, אמר העד "אני סתום לא יודע כלום, תעזבו אותי" (עמ' 11 ש' 17).

7. כאשר הוטח בו שהוא אינו עקבי בגרסתו, מסר העד כי דבריו מסולפים כדי להוציא את הנאשם נקי, וכי הוא אינו מעוניין בנקמה אלא רק בהרחקת הנאשם ממשפחתו ומביתו.

העד אישר כי **לא ראה את הנאשם באירוע המתואר ברחוב -----**. ובנו הוא זה שסיפר לו את שאירע. "קניתי שתי בקבוקי קולה, והוא חיכה בתחנת האוטובוס קו 16 ---- מול הבנק, הלכתי קניתי שתייה. ופתאום אני שומע אבא שמו לי סטירה וירקו עלי, הסתובבתי שאלתי מי זה, והבן שלי אמר שזה הנאשם ברח עם האופניים... אני הסתובבתי ולא ראיתי את הנאשם, המתלונן אמר לי" (עמ' 12 ש' 24-28, טעויות במקור - ב.ק.).

בהמשך נשאל לגבי אירוע נוסף שהיה בקניון ומוסר כי היה בקניון וראה את הנאשם יושב בשולחן עם סכין יפנית בידו. בהמשך טען כי סיפר את מה שקרה ואין לו מה להוסיף יותר. נשאל מדוע לא סיפר כי ראה סימן אדום על פניו של בנו במשטרה או בריעון העדות וענה כי הוא לא המציא את זה וכי הוא ראה באותו יום "טיפה אדום".

8. **ע.ת. 2 רס"ר שי קונפורטי** מסר בחקירה ראשית כי חקר את הנאשם לאחר קבלת הממצאים הראשוניים. לא ניהל את התיק ואינו יודע מדוע אין צילומי אבטחה. זוכר כי היו תלונות נגדיות והוא העביר הכל ליחידה שניהלה את החקירה.

במסגרת חקירה נגדית מסר כי הוטל עליו לחקור את הנאשם והוא לא ניהל את התיק. לא רשם תרשומות בתיק, ולא ערך שום פעולות נוספות למרות טענותיו של הנאשם כי לא היה במקום.

9. **ע.ת. 3 המתלונן** מסר בחקירה ראשית כי הוא בן 21, מוכר כסובל מ- 100% נכות על רקע נפשי בעקבות אירוע אלימות שחוה כילד בבית הספר. היה מאושפז בגיל 13 בבית חולים "XXX" קרוב לחודש ומאז הוא "בסדר".

תיאר כי נכנס לקניון עם אחיו ואבא שלו היה מאחוריהם, אז הנאשם הסתכל עליו, צחק עליו וקרא לו. הוא לא ענה לו. בהמשך הנאשם התחיל לריב עם אחיו, איים על אחיו והתקרב אל אחיו עם סכין. בהמשך הנאשם אמר לו (למתלונן) "תגיד לאחותך שאם היא תדבר משהו אני ארצח אותה". לאחר מכן **הנאשם התחיל לריב עם אבא שלו**. בהמשך הלכו למשטרה להגיש תלונה. חש פחד.

נשאל לגבי האירוע ליד הפיצוצייה ומסר כי הוא ואביו **ירדו מהאוטובוס** והלכו למאפיה לקנות משהו לאכול. הנאשם עבר עם האופניים והתחיל לצחוק עליו.

בהמשך אביו הלך לקיוסק, והנאשם עבר עם האופניים, וסטר לו וירק עליו. הוא קרא לאביו והנאשם ברח עם האופניים. עוד מוסיף שכאשר היה הולך לקנות דברים בקניון והנאשם היה רואה אותו הוא היה צוחק עליו ואומר לו להגיד לאחותו שאם הנאשם יראה אותה ברחוב הוא ירצח אותה.

לא זוכר מה היה הפער בין שני האירועים. חושב שהמרחק בינו ואביו באותו זמן היה 2 מטר. מעריך את המרחק בין המקום בו הוא עומד למקום בו נמצא דוכן השופט ב- 3 מטרים.

10. במסגרת **חקירה נגדית** מסר העד כי כאשר הוא ואביו חצו את הכביש, ראו את הנאשם ליד דוכן השווארמה והוא צחק עליו. אביו ראה את הנאשם. אביו לא ראה שהנאשם צוחק עליו וגם לא אמר לו דבר. כאשר הוצגו לו הדברים שמסר במשטרה, הכחיש העד כי מסר אותם וטען כי "לא אמרתי את זה אמרתי שאני ואבא שלי ירדנו מ-201 והלכנו לקנות אוכל מהמאפיה, וליד שיבולת השרון יש שווארמה אימאל'ה ואבאל'ה. אחרי שיצאנו עברנו ליד השווארמה והנאשם היה בחוץ עם האופניים והוא הסתכל עלי והתחיל לצחוק עלי. הוא הזמין שווארמה לא היה לו עוד כלום ביד" (עמ' 20 ש' 4-6).

בהמשך מסר כי לאחר שעברו את מעבר החצייה הלכו לשבת בתחנה, ואביו הלך לקנות לו לשתות בעוד הוא ישב בתחנה, בהמשך קם והסתובב לכיוון הקיוסק ואז הנאשם בא עם האופנים מאחוריו ירק עליו ונתן לו סטירה מאחורי האוזן בצד ימין. הוא לא אמר לו כלום. גם היריקה היתה בראש, אחרי שהוא נתן לו סטירה הוא ירק עליו "בראש".

בהמשך הוא קרא לאביו, אביו יצא והוא סיפר לו ואביו ראה אותו בורח על האופניים. העיד כי זיהה את הנאשם על פי האופניים שלו. בהמשך, לאחר שמעומת עם דבריו במשטרה לפיו הנאשם איים על אחותו, מוסיף ואומר כי "זה מה שאמרתי" (עמ' 21 ש' 17). "אני ראיתי שזה הוא. כשאבא שלי הלך לקיוסק אני אכלתי את האוכל, הוא בא מאחורי נתן לי סטירה וירק עלי, לא הבנתי מה קרה הסתובבתי ואחרי זה קראתי אבא אבא, והוא אמר שזה יום אחרון של אחותך" (עמ' 21 ש' 21-23).

מיד אחר כך התקשר לאחיו והלכו ישר לתחנת המשטרה. מכחיש כי המשיכו לטייל אחר כך. הלך למשטרה עם אחיו ועם אביו שחיכה מחוץ לתחנה. רק הם היו איתו. אחרי שיצאו אחותו הגיעה גם להגיש תלונה, ובהמשך מוסיף שרק למחרת בבוקר היא הגיעה להגיש תלונה.

אחותו והנאשם יצאו שנה וחצי ביחד והכל היה בסדר, אחר כך הוא התחיל לריב איתה ולאיים עליה. מכחיש שהיא איימה עליו.

אינו יודע מדוע אחיו אמר שהאירוע בקניון היה לפני שבועיים ולא חודש.

האירוע ארע בתוך הקניון, ליד סלקום. סיפר במשטרה את הדברים כמו שהם קרו. הנאשם היה עם סכין ביד ואיים על אחותו. לא יודע אם אחיו אמר שהנאשם אמר דברים אחרים ממנו. מכחיש כי הם הלכו לשירותים. עמד שם ליד אביו מאחורי אחיו.

טוען כי אחר כך הלכו למשטרה, למרות שמעומת עם כך שאין תלונה מאותו יום, ובתלונה הם מוסרים שזה לא ארע באותו יום.

העד מסר כי לא נגרם לו סימן בפנים מהאירוע שתיאר, הרגיש רטוב בראש מהיריקה.

בסיום עדותו הוגשה על ידי ב"כ הנאשם **אמרת המתלונן י. - נ/1**.

11. **ע.ת. 4 אחיו של המתלונן** מסר בחקירה ראשית, כי הוא בן 25, והנאשם יצא עם אחותו במשך שנתיים ואז היא

נפרדה ממנו. כשהוא היה חבר שלה הכל היה בסדר גמור.

ביום האירוע בקניון, אביו התקשר אליו להגיד לו שהם מחכים לו בקניון. היו שם הנאשם וחברתו. הם עמדו ליד דוכן של טלפונים והנאשם תיקן את הטלפון שלו. אז פנתה אליו חברה של אחותו, שהתחילה לצאת עם הנאשם. היא קראה לו ושאלה אותו מדוע אחותו מדברת עליה ועל הנאשם. הוא אמר לה שלאחותו יש את החיים שלה. ואז הגיע הנאשם וגידף. אבא שלו ואחיו היו מאחוריו. אביו שאל מה קרה והוא השיב שהכל בסדר.

אמר לנאשם שאין לו מה לומר ורצה ללכת, ואז הנאשם אמר "יאללה תלכו מפה אין עם מי לדבר. הוא היה עם סכין ותיקן טלפון ולא איים או משהו עם הסכין. אחרי זה התחיל טוב יאללה תלכו מפה, ואני באתי והדפתי אותו ואמרתי תקשיב הכל בסדר אין לי כח לדברים האלה, ואחרי שהתחיל בלגן באו אבטחה ושאלו מה קרה, ופשוט אחרי זה יצאנו מהקניון" (עמ' 26 ש' 25-28).

העד מסר כי הנאשם הוריד את הסכין כאשר הוא התחיל לגדף.

הוא לקח את הנאשם לצד ואמר לו שיירגע ולא יאיים ואז הנאשם אמר לו "חכו תראו מה יהיה לכם". אז הגיע ההבטחה למקום והוא אמר לאביו ואחיו שאין טעם להישאר והלכו משם.

12. במסגרת **חקירה נגדית** מסר העד כי האירוע קרה לפני כשנה וחצי - שנתיים. יודע שהם נפרדו כי היה קשר בין הנאשם לבין חברתה עימה יצא הנאשם. אחרי שהיא נפרדה ממנו זה היה לה קצת קשה, אבל המשיכה עם החיים שלה.

היה אירוע נוסף בין הנאשם למתלונן, הוא עצמו היה בבית ואז קיבל טלפון מאחיו, הוא בכה ואמר שהנאשם עבר עם אופניים וראה אותו ברציפים של האוטובוסים, והנאשם ירק עליו, קילל אותו ואז **ירד מהאופניים ונתן לו סטירה וברח**. מיד לאחר מכן לקח את אחיו לתחנת המשטרה להתלונן. הוא הגיע לתחנת המשטרה ופגש שם את אחיו, אחר כך אבא שלו הגיע ואז אחותו. כאשר נשאל לגבי נוכחות אביו השיב העד **כי המתלונן היה לבד**, הוא התקשר אליו ואל אביהם. אביו היה בדרך מהעבודה.

טוען כי אחיו מוגבל ונכנס לפחדים. **האירוע קרה ברציפים ולא ברחוב** ----- . זה מה שאחיו אמר לו כאשר הוא התקשר אליו. מכחיש כי לאחר האירוע בקניון הלכו כולם יחד למשטרה. טוען כי אחיו מוגבל, הוא עבר הרבה בחיים שלו

עומד על כך כי באירוע בקניון הנאשם איים עליו.

עומד על גרסתו גם אם אביו ואחיו ראו את הדברים אחרת מהמקום שבו עמדו. טוען כי סיפר במשטרה את הכל ואינו יודע מדוע דברים לא נרשמו.

מכחיש כי הוא תקף את הנאשם, מסביר כי הוא פתח את הידיים שלו לצדדים כי ראה שהנאשם קם אליו ולא ידע מה הוא יעשה.

בחקירה חוזרת הבהיר העד כי אחיו התקשר אליו כ-10-5 דקות לאחר שקרה והוא שמע אותו בוכה.

13. במסגרת פרשת התביעה הוגשו גם המוצגים הבאים:

- א. **ת/1 - עדות האב.**
- ב. **ת/2 - מזכר ריענון מיום 18/5.**
- ג. **ת/3 - עדות הנאשם.**
- ד. **וכן עדות י - נ/1**
- ה. **ועדות מ. - נ/2.**

פרשת הגנה

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם.

14. **בחקירתו הראשית מסר הנאשם** כי אחות המתלונן, היתה בת זוגו, והם נפרדו. הוא היה בן 15 והיא היתה בת 20. הוא התחיל לצאת עם החברה שלה ואחות המתלונן "התחילה עם מסע נקמות ואובססיה". לדבריו הדבר בא לידי ביטוי בכך שהיא דיברה עליהם, אמרה שתעשה הכל כדי להפריד בניהם והתלוננה נגדו במשטרה. לטענתו האירוע ברחוב ----- בתחנת האוטובוס לא היה ולא נברא. באותו יום בכלל לא ראה או פגש את המתלונן וכלל לא היה בעיר -----.

באשר לאירוע בקניון מסר כי אכן היה מפגש מקרי בקניון, במהלכו דיברו בניהם ללא איומים "אמרתי לו שמה שהיה ביני לבין אחותו זה נגמר שיישאר ככה, ולא צריך להרוס לאנשים את החיים וזהו" (עמ' 37 ש' 6-7). מאשר כי יתכן והייתה לו סכין יפנית כי תיקן את הטלפון וזה לא כוון אליהם.

15. במסגרת **חקירה נגדית** העיד כי מעולם לא היה לו יחסים עם משפחתה של אחות המתלונן. יודע שיש לה אח (הוא המתלונן) עם סעיף נפשי, והאח השני אינו מעורב בנעשה בבית. לא כינה אותו מעולם בכינויים ולא פנה אליו בכלל. הכינויים בהם השתמש בחקירה נאמרו בחקירה ולא בפניו של המתלונן. מכחיש כי נכנס עימו לעימות כלשהו. ענה על כל השאלות שנשאל, שלל כל אלימות וכל איומים והכחיש כי היה אירוע מסוג כלשהו במקרה הראשון. טען כי לא לגלג על המתלונן

16. בסיכומים הפנה כל צד, כל אחד בצורה יסודית וראויה לשבח, לראיות התומכות בעמדתו. בא המאשימה, עו"ד בר עמי, הדגיש כי המתלונן באישום הראשון הותיר רושם אמין וכי אין ספק כי אירוע אלימות התרחש. כמו כן הפנה לדברי העדים באירוע השני וביקש לאמצם באשר לא הוכתמו במגמת הפללה ותיארו הדברים ללא גוזמאות. הסנגור, עו"ד בן נתן, הפנה לסתירות, לשיטתו בדברי העדים, לכך כי לא ניתן לתת אמון בדבריהם בשל עוינות כלפי הנאשם הנובעת מיחסיו עם בת משפחתם (בת ואחות) וכן לאופן בו העיד הנאשם.

דין ומסקנות

17. כאמור לעיל, לאחר ששמעתי את כל העדים אשר העידו בפני ועיינתי בכלל הראיות שהובאו בפני, באתי לכלל מסקנה כי המאשימה לא הצליחה לעמוד בנטל המוטל עליה ולפיכך אני מורה על זיכוי של הנאשם באישום הראשון זיכוי מלא, וכן באישום השני מחמת הספק.

18. מצאתי להקדים את המאוחר ולציין כי מושכלות יסוד הן שעל כתפי המאשימה מוטל הנטל להוכיח באמצעות הראיות שנאספו על ידה, התקיימותו של אירוע עובדתי ברור, ולהוכיח כי אירוע זה התרחש בסבירות גבוהה, מעבר לכל ספק סביר.

בתיק זה, לא רק שהמאשימה לא הצליחה לעשות כן, אלא שמתוך העדויות שהובאו על ידה, בעיקר בהתייחס לאישום הראשון, לא ניתן ליישב בין הגרסאות של עדי התביעה לבין הנטען בעובדות כתב האישום. לא ניתן לקבוע בוודאות מה ארע אם בכלל: מתי ארע האירוע? מי נכח בו? היכן התרחש?

19. יש כי הדברים בבחינת תפסת מרובה לא תפסת. יתכן כי קל יותר היה למסוק מסקנות לו היתה עומדת בפני עדותו של קורבן העבירה לבדה (המתלונן), לולא עדויות עדי ראיה נוספים. אלא שנוכח הפער בין עדויות התביעה לבין הגרסאות שמסרו אלו במשטרה, כמו גם הפערים בין העדים לבין עצמם אשר אינם ניתנים ליישוב, לא ניתן היה לקבל את גרסת המתלונן, כפי שיפורט בהרחבה להלן.

האישום הראשון

20. על פי כתב האישום, באישום הראשון ארע האירוע ביום 4.1.21 סמוך לשעה 19:00, בסמוך לתחנת אוטובוסים ברחוב ---, עת המתלונן ואביו המתינו לאוטובוס.

לגרסת המאשימה על פי כתב האישום באותן הנסיבות, הגיע הנאשם למקום כשהוא רכוב על אופניים חשמליים, ניגש למתלונן, ירק עליו ופגע בעורפו, סטר לו על לחי ימין ואמר לו שימסור לאחותו שאם יראה אותה "זאת תהיה הפעם האחרונה שהיא תחיה" וכן אמר לאב כי "יביא אנשים" לביתו "שיטפלו" בו ובמשפחתו ונסע מהמקום.

21. **המתלונן**, העיד בצורה שאינה קוהרנטית, הרבה לסתור את עצמו וכן את הדברים שנמסרו על ידו במשטרה, מבלי שניתנו הסברים מניחים את הדעת לכך אשר יש בהם כדי ליישב את הדברים.

22. נתתי דעתי לכך כי המתלונן סובל מנכות נפשית, אשר יש ומקשה עליו למסור את הדברים באופן שוטף, עם זאת לא ניתן להתעלם מהסתירות המהותיות בדבריו. כך למשל מסר בגרסתו בנ/1 "הלכתי עם אבא שלי למאפיית שיבולת השרון... קנינו לאכול... ישבנו בתחנת האוטובוס... ואז הנאשם ראה אותי ואת אבא שלי והתחיל לצחוק... ואני קמתי לכיוון הפיצוציה... שיצאתי מהפיצוציה הנאשם עבר שוב לידי... ירק עליי ופגע בי בעורף הוא נתן לי סטירה בלחי ימין ואמר לי שאני ימסור לאחותי שהוא יראה אותה זה הפעם האחרונה שהיא תחיה חיה והמשיך בנסיעה (טעויות במקור - ב.ק.)."

23. כאשר העיד בבית המשפט ותיאר את קרות האירוע, תחילה טען כי הוא ואביו ירדו מהאוטובוס והלכו למאפיה לקנות משהו לאכול. הנאשם עבר עם האופניים והתחיל לצחוק עליו ואז חזר לשם על אופניו, שנית, סטר לו וירק עליו וברח.

בהמשך טען כי הבחינו בנאשם כבר כאשר חצו את הכביש, ליד השווארמה, וכבר אז הנאשם צחק עליו. ובהמשך טען כי בזמן שישב בתחנה ואביו לא היה לידו, הוא עצמו הלך לקיוסק ואז הגיע הנאשם רכוב על אופניו, מאחוריו, ירק עליו ונתן לו סטירה מאחורי האוזן בצד ימין. אחרי שהוא נתן לו סטירה הוא ירק עליו בראש. אך לא אמר לו כלום.

בהמשך, לאחר שמעומת עם דבריו במשטרה אמר "הוא בא מאחורי נתן לי סטירה וירק עלי, לא הבנתי מה קרה הסתובבתי ואחרי זה קראתי אבא אבא, והוא אמר שזה יום אחרון של אחותך" (עמ' 21 ש' 21-23).

24. מהמתואר לעיל לא ניתן להבין כלל מה היתה השתלשלות האירועים? מתי הגיע למקום הנאשם? מתי הבחין בו המתלונן? היכן היה המתלונן כאשר היכה אותו לכאורה הנאשם? והיכן היכה אותו, האם בלחי או מאחורי האוזן? האם איים עליו או שמא לא אמר לו דבר?

חוסר הקוהרנטיות הולך וגובר כאשר מתייחסים לשאר העדויות בתיק.

25. עדותו של עד התביעה XXX, אביו של המתלונן, היתה חסרת היגיון פנימי, נעדרת קוהרנטיות, רצופה בסתירות ובחוסר בהירות ואף לא התיישה עם דברים רבים אשר מסר המתלונן. במהלך עדותו עתרה המאשימה להכריז עליו כעד עוין, עימתה אותו עם דברים שמסר במשטרה, עם זאת לא התקבל כל מענה מניח את הדעת לסתירות וחוסר הדיוקים.

26. מתוך עדותו עלה, כי למרות שתחילה היה נדמה כי ראה את האירוע במו עיניו, כפי שעלה לכאורה מדבריו בת/1, הרי שבמהלך עדותו הובהר כי כלל לא ראה את המקרה, אלא רק נאמר לו מפי המתלונן, סמוך להתרחשותו, מה ארע לכאורה. ולמעשה עדותו הינה עדות שמועה.

27. אלא שגם הגרסאות שמסר היו נעדרות היגיון פנימי ומלאות בסתירות. כך בעוד שבת/1 טען "אני והמתלונן עמדנו ליד אחד הרציפים... ואז עבר מולנו הנאשם עם האופניים שלו, עצר לידנו ירק על המתלונן ונתן לו סטירה על הלחי ... והוא ברח עם האופניים תוך כדי שהוא צועק שאנחנו מלשינים למשטרה. לאחר מכן הוא הסתובב שוב לכיוון שלנו ואיים עליו כי יביא לנו אנשים לבית שלנו ויטפל בנו". הרי שבעדותו בבית המשפט אישר כי לא ראה את הנאשם באירוע המתואר ברחוב ----- ובנו הוא זה שסיפר לו את שאירע. "פתאום אני שומע אבא שמו לי סטירה וירקו עלי, הסתובבתי שאלתי מי זה, והבן שלי אמר שזה הנאשם ברח עם האופניים... אני הסתובבתי ולא ראיתי את הנאשם, המתלונן אמר לי" (עמ' 12 ש' 24-28).

עוד עולה כי בניגוד לטענתו של המתלונן לפיה הם ראו את הנאשם אחרי שירדו מהאוטובוס, טען העד כי ראו את הנאשם לפני שעלו לאוטובוס.

עוד עלה בעדותו כי הוא מכחיש לחלוטין כי דיבר עם הנאשם או שהנאשם איים עליהם, וזאת בניגוד מוחלט לדברים אשר מסר בת/1.

עוד מסר העד כי ראה סימן אדום על פניו של המתלונן. דבר אשר לא בא לו זכר בעדותו במשטרה ואף עומד בסתירה לעדותו של המתלונן אשר טען בעדותו כי הסתירה ניתנה לו מאחורי האוזן.

העד לא הצליח לספק הסברים לסתירות שעלו בעדותו.

הסתירות בגרסאות נוגעות אף לפרטים אשר נמצאים בשולי האירוע שארע לכאורה.

28. בעוד שהמתלונן העיד כי עוד באותו יום הגיע להגיש תלונה יחד עם אביו, וכן מוסר בת/1 כי האירוע ארע באותו יום, הרי שאביו של המתלונן כופר בכך שהוגשה תלונה באותו יום. ואף טען כי כלל לא הגיע לתחנת המשטרה באותו יום. אלא, כי יום למחרת האירוע, כשהוא חזר מהעבודה, נודע לו מאשתו כי בנו הלך להגיש תלונה במשטרה. בהמשך טען כי הגיע למקום אבל לא מסר תלונה.

29. אם לא די בכך, הרי שעד התביעה XXX, אחיו של המתלונן, העיד כי המתלונן התקשר אליו בסמוך לאירוע וסיפר לו כי הנאשם ירק עליו, קילל אותו ואז ירד מהאופניים ונתן לו סטירה וברח. עוד עולה מעדותו כי האירוע כולו לא היה במקום בו נטען להיות ברחוב ---- ליד הפיצוצייה, אלא ברציף תחנות האוטובוס. וכי בעת קרות האירוע היה המתלונן לבדו ואביו כלל לא היה איתו. בנוסף מוסר הוא גרסה שונה גם באשר למי הגיע לתחנת המשטרה להגשת התלונה.

30. במצב דברים זה כאשר קיימות מספר גרסאות לאירוע, לא ניתן לקבוע מעבר לכל ספק מה אכן התרחש ובאיזה אופן.

31. יודגש כי מלבד עדויות העדים לעיל לא הובאו בפני ראיות נוספות להוכחת האירועים הנטענים. לא תועדו חבלות, לא הוגשו צילומים או כל תיעוד אובייקטיבי אחר שיש בו כדי לשפוך אור על מה ארע באמת.

32. גם אם נכון הייתי להתעלם מהסתירות הפנימיות בדברי המתלונן - הרי ששילב הוא עצמו את אביו כחלק בלתי נפרד מהאירוע. הוא (האב) היה עימו, הוא צעד עימו, האב הלך לקנות משקה/מזון, הוא קרא לאב לאחר שהוכה, יחס לאביו דברים שנאמרו ועוד כהנה וכהנה - והנה מתברר כי דמותו של האב הולכת ומתפוגגת לתוך ערפל עד כדי חוסר וודאות אם כלל נכח במקום: האב סיפר במשטרה כי היה עד ישיר לאירוע, בעדותו בבית המשפט הפך (לדבריו) לעד שמיעה ולאחר שהעיד בנו הנוסף - הפך לעד נעדר - נפקד. חוסר המהימנות שלו מטיל צל כבד של חוסר וודאות מעל דברי המתלונן לגבי עצם קרות האירוע. אני נדרש לעצם השאלה האם יום אחד בלתי ידוע במקום פלוני בלתי ידוע ארע אירוע דומה בין הנאשם למתלונן - מדובר באירוע ספציפי בכתב אישום ספציפי וממוקד המתואר כפי שתואר ובאם לא הוכח קיומו של זה - הרי שלא הורם הנטל הנדרש.

33. למעלה מן הצורך אציין כי הנאשם העיד בצורה מהימנה, צמודה לגרסתו בחקירתו במשטרה עת טען כי האירוע כלל לא התקיים, לא מצאתי סתירות בדבריו. הנאשם ענה על כל השאלות מבלי להתחמק, שמר על קור רוח וענה בנימוס ואדיבות, לא נמצא שגרסתו נסדקה לאורך כל קו החזית של עמדתו - לא היה אירוע כמתואר.

אשר על כן אני מורה על זיכוי של הנאשם מהאישום הראשון.

האישום השני

34. באשר לאישום השני, מלכתחילה יריעת המחלוקת היתה מצומצמת יותר. זאת משום שהודה הנאשם בפה מלא כי פגש בקניין את XXX, אחיו של המתלון ואף אישר כי היו ביניהם חילופי דברים שקשורים לאחותם של המתלון ואחיו. עם זאת הנאשם הכחיש כי במהלכם של חילופי הדברים איים על העד או על מי מהאחרים. כך שהעובדה היחידה השנויה במחלוקת היא האם במהלך חילופי הדברים בין השניים, איים הנאשם על אחיו של המתלון כי "ישלח אנשים" לביתו.

35. בראשית הדברים ראוי שיאמר, כי בניגוד לעדותו של המתלון, אשר טען כי הנאשם איים על אחיו באמצעות סכין, הרי שעובדה זו לא יוחסה לנאשם בכתב האישום, ואף האח בעדותו הבהיר כי הגם שבעת שפגש בנאשם הוא אחז בידו סכין יפנית, זו נועדה לתיקון מכשיר הטלפון הנייד שלו ובעת שהחלו שיחה בניהם, הניח אותה הנאשם על השולחן ולא נעשה בה כל שימוש כלפיו.

36. האח עמד על כך שהנאשם איים עליו, העיד בצורה קוהרנטית, לא סתר את עצמו ולא סתר את הדברים שנאמרו על ידו במשטרה. לא הגזים ולא ניסה להשחיר את הנאשם. הסביר כי הוא זה אשר ניהל את הוויכוח מול הנאשם ואילו אחיו ואביו עמדו מאחור. כאשר נשאל על הפערים בין הגרסה שלו לגרסת אביו ואחיו, הסביר את הסתירות ביניהם בכך שיתכן מאוד שמשום שעמדו מאחוריו, האירוע נראה היה מעיניהם אחרת.

37. הנאשם הכחיש בעדותו בתוקף כי איים על אחיו של המתלון. לטענתו הגם שהיו בניהם חילופי דברים באשר לאחותם, בשום שלב לא איים. הנאשם אף הוא העיד באופן קוהרנטי, מהימן, ענה על כל השאלות ולא נתגלו סתירות בעדותו.

38. אומנם לכאורה קיים חיזוק לעדותו של האח בעדויותיהם של המתלון ואביו, אשר העידו כי היו נוכחים וראו ושמעו את שארע. אלא שהגרסה שמסרו לא רק שאינה מהווה "חיזוק" לעדותו, אלא אף מחלישה אותה, שכן היא אינה עולה בקנה עם גרסתו של XXX הן בליבת הדברים שנאמרו לכאורה והן ב"פריפריה" של האירוע.

כך למשל, בעוד שאביו של המתלון טוען כי הגיע לקניין יחד עם המתלון, הבחין בנאשם ואז קרא לבנו השני. הרי שהמתלון מסר בעדותו בבית המשפט כי "נכנסתי לקניין עם אח שלי, ואבא שלי היה מאחורינו, אז הנאשם הסתכל עליי וקרא לי והתחיל לצחוק עלי ואז הוא קרא לי" (עמ' 17 ש' 16-17). לדברים אלו לא בא כל זכר

בגרסאות המעורבים האחרים (אביו ואחיו של המתלון).

לכך יש להוסיף את העובדה כי במסגרת ת/1 מסר האב כי כלל לא נכח באירוע המתואר. כך בשורה 25 מופיע:
"ש: האם נכחת באירוע אלימות בין בן לבנים שלך באזור -----? ת: לא שאני זוכר".

עוד בהמשך, כפי שתואר לעיל, בעוד שאחיו של המתלון הבהיר כי בשום שלב לא אוים על ידי הנאשם תוך שימוש בסכין, הרי שמדבר המתלון ואביו השתמע כי הסכין היתה חלק אינטגרלי מפעולת האיום.

39. כאמור, מעדותו של האב, בניגוד לדבריו במשטרה (לפיהם כלל לא היה עד לאירוע), הוא ראה את הנאשם בקניון, "ראינו את הנאשם יושב בשולחן עם סכין יפנית, התקשרתי לבן שלי XXX התקשרתי אליו שיבוא... הנאשם ישב בשולחן עם סכין יפנית ביד, הבן שלי בא אליו לא יודע מה אמר לו, ואני והמתלון הלכנו לשירותים" (עמ' 13 ש' 30-32), ולאחר מכן בהמשך לשאלת בית משפט הבהיר "החזיק סכין יפנית ביד. התקשרתי לXXX (אחיו של המתלון - ב.ק) שיבוא ואמרתי לו שהנאשם שם. אני והבן שלי המתלון עמדנו והלכנו לשירותים" (עמ' 14 ש' 33-34).

40. מלבד לתמיהה מדוע יש לקרוא לאח למקום שהרי לא נטען כי הנאשם עשה דבר או חצי דבר לעניין נוכחות המתלון ואביו הרי **שקיימת חוסר בהירות בשאלה האם האב עצמו נכח באירוע המתואר, אלא שניכר כי גם אם נכח בו הרי שלא ידע לומר מה טיבם של חילופי הדברים שהיו בו.**

41. עצם הניסיון לייחס לאחיזת הסכין אלמנטים פליליים מעיד כי קיימים במתלון ואביו רצון להפללת הנאשם ולייחס לו צל הרים כהרים ועדויות שכאלו יש לנהוג בהן בזהירות רבה.

42. כאשר ממזגים עובדות אלו יחד עם הדברים שהובהרו לעיל באשר לעדותם של שני העדים הללו הרי שמתקשה אני לתת להם משקל כלשהו. זאת ואף זאת: לא רק שלא ניתן לתת להם משקל, אלא שסבורני כי עדותם, כעדי תביעה, יש בה כדי להחליש משמעותית את עדותו של המתלון באישום זה.

43. כאמור, ככל שעדויות אלו לא היו קיימות כלל וכל שהיה עומד בפני היה גרסתו של אח המתלון אל מול גרסת הנאשם, יכול שניתן היה לקבל גרסתו של הראשון. אך משגרסאות עדי התביעה שלובות אחת בשנייה, באופן שקשה, עד בלתי אפשרי, להתירן וכאשר למולן נמצאת גרסתו העקבית של הנאשם, אשר נמצאה על ידי מהימנה, סבורני כי לא ניתן להכריע לכאן או לכאן בצורה שאינה מותירה ספק סביר.

44. הגדרתו של "ספק סביר" הינה הגדרה חמקמקה וקשה להגדרה, ובתי המשפט ניסו ומנסים להגדיר את אותו ספק סביר. לכן, יש המגדירים מושג זה על דרך השלילה, באופן שמדובר בספק שאינו בגדר אפשרות תיאורטית ורחוקה, אך מצד שני אינו צריך להישען על האפשרות שהוכחה (ראו ע"פ 273/14 פארס נ' מ"י (23.12.14)).

45. בהקשר זה יפים גם הדברים שנכתבו בע"פ 9809/08 לזרובסקי נ' מ"י, (25.11.10):

"נוכח הכלל, ספק סביר המצדיק זיכוי הוא זה שעל פי מבחני השכל הישר, ההיגיון וניסיון החיים מעלה שאלה אמיתית באשר לאשמת הנאשם. צידו השני של הכלל הוא שלא כל ספק, תיזה או סתירה שיש בהן להטיל ספקות מרוחקים ודמיוניים יהיו בגדר ספק סביר. עקרון הספק הסביר משלים בכך את חזקת החפות, המחייבת זיכוי נאשם מקום שלא הובאו ראיות מספיקות לאשמתו. מקום בו אין ספק סביר לאשמה, הוא מקום בו היה די במשקלן של הראיות המפלילות (ראו: עניין נימר, בפסקה 26; קדמי, בעמ' 1674-1681). על ידי הגבהת הרף הראייתי הנדרש להרשעה, בוחר המשפט להתמודד עם הסכנה האיומה של הרשעת שווא. שכן הרשעה כזו היא טעות הפוגעת בפרט כמו גם בכלל הציבור. הפרט, אשר הרשעת שווא עלולה לשלול ממנו את חירותו שלא כדין, את כבודו כאדם ואת שמו הטוב; והציבור - אשר אמונו בהגינות ההליך הפלילי ובמערכת המשפט בכלל, עלול להתערער. לפיכך, אומץ הכלל הנורמטיבי על פיו "מוטב לשחרר תשעים ותשעה אנשים שפשעו מאשר להרשיע חף מפשע אחד" (כדברי השופט עציוני בע"פ 648/77 קריב נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2) 729, 757 (1978))."

46. אשר על כן, מששוכנעתי כי מכלול הראיות שהובא בפני משאיר ספק באשר לעצם האמירה העולה כדי איום, אני מחליט לזכות הנאשם באישום זה מחמת הספק.

עיקרי הכרעת הדין הוקראו לצדדים.

ניתנה והודעה היום כ"ו טבת תשפ"ג, 19/01/2023 במעמד הנוכחים.

בן ציון קבלר, שופט

הוקלדעלידינועםכהן